

Nr 292.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till riksdagen angående tillstånd för vissa befattningshavare i ecklesiastikdepartementet att för rätt att åtnjuta ålderstillägg tillgodoräkna sig viss tjänstgöring; given Stockholms slott den 22 mars 1918.

Under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen medgiva,

dels att kansliråden i ecklesiastikdepartementet Carl Fredrik Teodor Vougt och Johan Edward Bäcklin må för rätt till åtnjutande av med deras befattningar förenade ålderstillägg tillgodoräkna sig föregående tjänstgöring i nämnda departement, Vougt under tiden från och med den 1 januari 1910 till och med den 31 december 1917 och Bäcklin under tiden från och med den 1 januari 1911 till och med den 31 december 1916, dock att ålderstillägg till dem ej må utgå för tid före 1918 års ingång;

dels ock att den omständigheten, att andre kanslisekreteraren i samma departement friherre Christer Gustaf Joachim d'Albedyhl, i enlighet med vad departementschefen i statsrådsprotokollet angivit, icke fyller de villkor, vilka av riksdagen godkännts i avseende å rätt för andre kanslisekreterare att för ålderstilläggs åtnjutande tillgodoföras viss föregående tjänstgöring, ej må utgöra hinder för honom att, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, för nämnda förmåns åtnjutande tillgodoräkna sig viss föregående tjänstgöring i departementet.

De till ärendet hörande handlingarna skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott; och Kungl. Maj:t förbliver riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

GUSTAF.

Värner Rydén.

Utdrag av protokollet över ecklesiastikärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 22 mars 1918.

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER.
Statsråden: PETERSSON,
SCHOTTE,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
RYDÉN,
UNDÉN,
THORSSON.

Departementschefen, statsrådet Rydén anförde härefter:

I en till Kungl. Maj:t ingiven framställning angående lönereglering för Kungl. Maj:ts kansli, avgiven av kommitterade för ämbets- och tjänstemän inom kansliet, hade kommitterade bland annat framhållit, att de amanuenser, som efter den nya löneregleringens ikraftträdande komme att befordras till ordinarie befattningar inom departementen och som under avsevärt lång tid där varit extra ordinarie tjänstemän, borde för åtnjutande av ålderstillägg få tillgodoräkna sig någon del av den tid, de i sistnämnda egenskap tjänstgjort. Liknande förmån borde enligt nämnda framställning beredas de amanuenser och kanslisekreterare, som på grund

Angående tillstånd för vissa befattningshavare i ecklesiastikdepartementet att för rätt att åtnjuta ålders-tillägg tillgodoräkna sig viss tjänstgöring.

av Kungl. Maj:ts beslut uppehållit mera stadigvarande förordnanden såsom extra föredragande eller såsom vikarier å ordinarie tjänst.

1902 års
lönerereg-
lerings-
kommitté.

1902 års löneregeringskommitté, till vilken ifrågavarande framställning remitterades, yttrade i sitt betänkande den 15 februari 1917 angående reglering av löneförhållanden m. m. vid statsdepartementen (sid. 551) följande:

De i berörda framställning frambållna synpunkter kunde för visso med hänsyn till de i befodrings- och även andra avseenden ogynnsamma förhållanden, som under en lång tid varit rådande inom statsdepartementen, synas behjärtansvärda och därför till en viss grad förtjänta av beaktande. Emellertid kunde ej förnekas, att ett realiserande av ovanberörda önskemål skulle i olika avseenden kunna medföra konsekvenser, vilka kommittén ej kunde till deras räckvidd överskåda, och funne sig kommittén vid detta förhållande icke kunna förorda vad sålunda ifrågasatts.

I vissa departement tjänstgjorde för det dåvarande åtskilliga personer såsom extra befattningshavare (extra byråchef, extra kanslisekreterare och extra ordinarie aktuarie), till vilka befattningars uppehållande riksdagen på extra stat år efter år anvisat särskilda medel, motsvarande med vissa »pensionsavdrag» avlöningsförmånerna för ordinarie befattningshavare av samma grader. I fråga om rätt för de å dessa extra befattningar tjänstgörande att för avlöningsförhöjning genom ålderstillägg få tillgodoräkna sig viss tjänstgöringstid före de nya staternas ikraftträdande föreläge enligt kommitténs mening andra förhållanden än beträffande de i ovan berörda framställning omförmälda befattningshavare.

Rätt att för löneförhöjning tillgodoräkna sig tjänstgöring å dylik tjänst på extra stat hade hittills medgivits i ett flertal särskilda fall och i regel i samband med den extra tjänstens förvandling till ordinarie.

Kommittén funne ett dylikt medgivande för statsdepartementens vidkommande berättigat och förordade, att befattningshavare, som utnämns att från och med de nya lönestaternas trädande i kraft innehava ordinarie tjänst i statsdepartement, måtte för erhållande av löneförhöjning tillgodoräknas den tid, varunder han omedelbart före nämnda ikraftträdande på grund av stadigvarande förordnande i departement bestritt tjänst av motsvarande lönegrad med av riksdagen å extra stat anvisad avlöning, kansli-råd alltså extra byråchefstjänst och kanslisekreterare, förste eller andre, extra kanslisekreterartjänst samt aktuarie extra ordinarie aktuarietjänst.

I en vid kommitténs omförmälda betänkande fogad reservation framhölls billigheten därav, att, därest en dugande amanuens efter kanske 10—15 årig tjänstgöring i ett departement befodras att från tiden för de nya lönestaternas ikraftträdande innehava en tjänst i första lönegraden, honom måtte kunna för ålderstilläggs åtnjutande tillgodoräknas någon del av tjänstetiden. Reservanten förutsatte härvid, att ej annan tid borde ifrågakomma för tillgodoräkande än den, under vilken arbetet varit av vad reservanten med hänvisning till motiveringen för sitt förslag kallar ordinarie natur och fordrat tjänstgöring i ungefär den omfattning, som krävdes av befattnings-

havare i första lönegraden. Den närmare tillämpningen av det ifrågasatta medgivandet borde överlämnas till Kungl. Maj:t; därigenom skulle vid övergången till den nya löneregleringen de särskilda omständigheterna i olika fall kunna bliva tillbörligen och i inbördes rättvis grad beaktade. Såsom förutsättningar och gränser för ett dylikt medgivande föreslog reservanten,

att den till förstagradsbefattning befordrade amanuensen skulle hava varit anställd i departementet under minst de åtta närmast före tillträdet till befattningen förflutna åren;

att han under de sista fem åren av nyssnämnda tid fullgjort tjänstgöring i lika eller nära lika omfattning, som under samma tid fordrats av ordinarie tjänsteman i första lönegraden; samt

att tillgodoräknande av föregående tjänstetid skulle avse viss del av den tid av fem år, som nyss angivits, dock att i särskilda undantagsfall hela denna tid finge tillgodoräknas.

De skal, som av reservanten anförts för denna uppfattning, voro följande:

Reservanten erinrade till en början, hurusom ny lönereglering för statsdepartementen, vilken sedan omkring ett tiotal år ansetts och angivits vara »förestående», på grund av mellankomna förhållanden alltjämt fått anstå; därest nu föreliggande förslag genomfördes, skulle regleringen icke komma att träda i tillämpning förrän tidigast med 1918 års ingång. De nya arbetskrafter, som arbetsmängdens ökning under den ifrågakomna tidsperiodens lopp successivt gjort erforderliga, hade emellertid ej blivit anställda i nyinrättade ordinarie befattningar, utan med hänvisning till den förestående omregleringen hade anlitats andra utvägar, däribland den att genom ökning gång efter annan av anslagen till amanuenser m. m. bereda möjlighet till anställande och avlönande av allt flera personer i amanuensers extra ordinarie ställning. I följd därav hade amanuensantalet inom departementen alltmera ökats och det extra ordinarie system befordrats, vars olägenheter länge och från många håll påtalats. Situationen hade sålunda i korthet varit den, att nödvändigt arbete ej blott fått utan i vida större omfattning än som bort förekomma måst — mot otillfredsställande gottgörelse — utföras av extra ordinarie personal i amanuensers ställning, emedan de ordinarie befattningshavarna icke kunnat medhinna detsamma. Kommittén hade nu sökt undanröja denna oegentlighet genom att förorda upprättande av ett flertal ordinarie befattningar, vilkas innehavare skulle komma att övertaga amanuensernas arbete. I mån som kommitténs förslag därutinnan vunne godkännande, syntes statsmakterna hava givit erkännande av att för staten nödigt arbete av den vikt och beskaffenhet i övrigt, att det borde fullgöras av ordinarie befattningshavare, utförts av de dittillsvarande amanuenserna.

Reservanten hänvisade vidare därtill, att ett medgivande rörande extra ordinarie tjänstetids tillgodoräknande, liknande vad nu ifrågasatts, redan i olika fall lämnats av statsmakterna, såsom vid löneregleringar för postverket och postsparbanken. Dessutom framhölls, att befordran till första ordinarie tjänst vid jämförelsevis hög ålder, såsom här ej sällan skulle bliva fallet, för den befordrade skulle medföra, att han

under sin första ordinarie tid hade att vidkännas retroaktivavgifter till civilstatens änke- och pupillkassa, vilka måste anses i förhållande till hans begynnelseavlöning mycket betungande.

I fråga om de av kommittén befarade konsekvenserna sade sig reservanten ej kunnat finna, att sådana skulle kunna uppstå beträffande mer än ett eller annat ännu icke nyreglerat ämbetsverk. Och därest vid en nyreglering för något av dessa verk förhållandena för vissa av dess dittillsvarande extra ordinarie tjänstemän skulle befinnas verkligen jämförliga med dem, som föreläge för de här avsedda amanuenserna, ansåge reservanten en lika billighet tala för ett lika medgivande till dessa tjänstemäns förmån. Ett sådant medgivandes ekonomiska innebörd eller räckvidd i annat avseende syntes ej kunna betraktas såsom för staten avskräckande.

Proposition
nr 230 till
1917 års
riksdag.

I den framställning, som avläts till 1917 års riksdag angående reglering av löneförhållanden m. m. vid statsdepartementen (proposition nr 230), gjordes beträffande ålderstilläggsberäkning endast i två avseenden avvikelser från vad kommittén i dessa stycken föreslagit.

Löneregleringskommittén hade föreslagit en bestämmelse av innehåll, att befattningshavare, som utnämnts att från de nya staternas ikraftträdande innehava ordinarie tjänst i statsdepartement, skulle för erhållande av löneförhöjning tillgodoräknas den tid, varunder han omedelbart före nämnda ikraftträdande på grund av stadigvarande förordnande i departement bestritt tjänst av motsvarande lönegrad med av riksdagen på extra stat anvisad avlöning, kansliråd alltså extra byråchefstjänst och kanslisekreterare, förste eller andre, extra kanslisekreterartjänst samt aktuarie extra ordinarie aktuariefattning. Den ena av omförmälda avvikelser innebar, att nu nämnda bestämmelse utsträcktes att gälla jämväl sådan befattningshavare, som under år 1917 — alltså året närmast före de nya staternas ikraftträdande — befordrats till innehavare av ordinarie tjänst och omedelbart före denna befordran på grund av stadigvarande förordnande bestritt tjänst av motsvarande lönegrad med av riksdagen på extra stat anvisad avlöning.

Den andra avvikelser från kommitténs förslag innebar en anslutning till den uppfattning, som kommit till synes i förut omnämnda reservation. I enlighet härmed föreslogs i propositionen, att befattningshavare, vilken utnämns att från de nya staternas ikraftträdande vara innehavare av andre kanslisekreterarfattning och under de åtta närmast före tillträdet till befattningen förflutna åren varit såsom amanuens anställd i departementet samt under de sista fem åren av nyssnämnda tid fullgjort tjänstgöring i lika eller nära lika omfattning, som under samma tid fordrats av ordinarie tjänsteman i första lönegraden, måtte för erhållande av löneförhöjning, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, tillgodoräknas viss del av den tid av fem år, som nyss angivits, dock att i särskilda undantagsfall hela denna tid måtte tillgodoräknas.

I två inom riksdagens båda kamrar väckta likalydande motioner hade hemställts, att riksdagen måtte besluta, att samma rätt i fråga om ålders-tilläggs åtnjutande, som i berörda proposition föreslagits skola tillerkännas extra kanslisekreterare, måtte tillerkännas jämväl de av Kungl. Maj:t till-förordnade kanslisekreterarna. Andra särskilda utskottet, vilket till be-handling förehade i samband med Kungl. Maj:ts omförmälda proposition även nu senast omnämnda motioner, yttrade i avseende å dessa, att ut-skottet ej ansåg sig kunna tillstyrka desamma. Härtill fogade emellertid utskottet det uttalandet, att därest särskilda förhållanden skulle sådant föranleda, Kungl. Maj:t ej torde underlåta att underställa riksdagens prövning, i vad mån ett dylikt medgivande i ett eller annat fall skulle kunna vara av omständigheterna påkallat.

1917 års
riksdag.

Riksdagens beslut i omförmälda hänseenden utföll i enlighet med Kungl. Maj:ts förslag.

De i befordrings- och andra hänseenden synnerligen ogynnsamma för-hållanden, som sedan en lång tid före de nya staternas ikraftträdande varit rådande inom statsdepartementen och vilka till sina verkningar visat sig avsevärt olika i olika departement, hava till följd, att då från och med detta år de nya staterna träda i tillämpning, åtgärder synas böra vidtagas i syfte att avhjälpa vissa olägenheter och ojämheter i avlönings-hänseenden för åtskilliga befattningshavare.

På grund av den ökade arbetsmängden har inom departementen under de senare åren ett antal särskilda föredragande måst anställas. Oaktat dessas arbetsprestationer i flertalet fall motsvarat vad som ålegat ordinarie byråchef, hava dock avlöningsförmånerna för dem tillmätts efter en lägre måttstock än i andra fall medgivits extra byråchefer. Att förhållandena i förevarande avseende kunnat äga bestånd så länge som fallet varit, torde närmast hava berott därpå, att den nu genomförda löneregleringen länge varit förestående och man velat avvakta, att genom densammas genom-förande hithörande förhållanden skulle ordnas på ett ändamålsenligt sätt.

En följd av nu nämnda anordning har varit, att där de ordinarie byråchefernas antal icke räckt till att möta den ökade arbetsmängden, kanslisekreterare kommit att användas som särskilda och extra föredragande i rätt så stor utsträckning. På grund av ordinarie tjänst innehavares användning i nu omförmält syfte ävensom i anledning av deras ianspråk-tagande för allmänna angelägenheter i övrigt hava deras tjänster under flera år oavbrutet kommit att uppehållas av vikarier. När nu omsider den sedan länge bebådade löneregleringen trätt i tillämpning, innebär

densamma, att en befattningshavare, som blir innehavare av ordinarie tjänst å den nya staten, ej alltid kan tillerkännas den förmån, som ligger i rätten att för ålderstillägg tillgodoräkna sig föregående tjänstgöringstid, och detta av den anledningen, att hans föregående tjänstgöring, oaktat den i omfattning och ansvar varit fullt jämförlig med ordinarie tjänstinnehavares, bestritts på grund av tillfälliga och upprepade förordnanden eller fullgjorts av befattningshavaren i hans egenskap av vikarie å annans tjänst.

I nu antydda hänseenden har ecklesiastikdepartementet varit synnerligen illa lottat, och jag vill i det följande erinra om tre fall, där det synes mig önskligt, att spørgsmålet, huruvida tillgodoräkande av viss föregående tjänstgöringstid för beräkning av ålderstillägg må kunna medgivas, underställes riksdagens omprövning.

Jag vill i samband härmed likaledes erinra, hurusom beträffande den av riksdagen medgivna rätten för andre kanslisekreterare att tillgodoräkna sig för erhållande av ålderstillägg viss föregående extra ordinarie tjänstgöring en andre kanslisekreterare i ecklesiastikdepartementet ej formellt fyller de härför uppställda villkoren. Vad som i sistnämnda hänseenden brister för ifrågavarande andre kanslisekreterare synes mig icke vara av en sådan beskaffenhet, att honom därigenom bör förmenas en dylik förmån. Riksdagens medgivande torde emellertid i detta avseende erfordras.

Ålderstillägg
åt kanslirådet
Vougt.

Den 7 december 1917 utnämndes dåvarande kanslisekreteraren, kanslirådet i Kungl. Maj:ts kansli Carl Fredrik Teodor Vougt till innehavare av en utav de inom ecklesiastikdepartementet på grund av 1917 års riksdagsbeslut nyinrättade två kanslirådstjänsterna.

Under tiden från och med den 6 maj 1909 till och med den 31 december 1917 har Vougt — med undantag endast för de tider han åtnjutit semester eller varit förordnad såsom expeditionschef — uppehållit kanslirådet Hugo Tigerschiölds byråchefstjänst. Tigerschiöld har under nämnda tid varit tjänstledig dels under en kortare tid för att såsom extra föredragande bestrida tjänstgöring, som betingats av ökad arbetsmängd å departementets kyrkobyrå, dels ock för fullgörande av kommitté-uppdrag.

I avlöningsförmåner uppbar Vougt under tiden från och med den 5 maj 1909 till och med den 31 december 1911 sin kanslisekreterarlön jämte tjänstgöringspenningar såsom byråchef. Under åren 1912—1917 har Vougt uppburit avlöningsförmåner såsom byråchef — detta dock med den inskränkning, som betingats därav, att Tigerschiöld fått uppbära fulla avlöningsförmåner under den tid av en och en halv månad varje år, varunder han varit berättigad till semester.

Alltsedan Vougt i maj 1909 erhållit förordnande som byråchef, har han icke åtnjutit annan tjänstledighet än semester.

Av den sålunda lämnade redogörelsen framgår, att Vougt uppehållit ett byråchefsämbete inom ecklesiastikdepartementet huvudsakligen såsom vikarie för ämbetets ordinarie innehavare under dennes tjänstledighet för kommittéuppdrag. Med hänsyn därtill, att åtskilliga andra av statens tjänstemän befinna sig i samma situation, har jag måst hysa en viss tvekan, huruvida jag skulle föreslå rätt för honom att för erhållande av ålderstillägg såsom kansliråd räkna sig till godo sin ifrågavarande tjänstgöring såsom tillförordnad byråchef. Emellertid lär det icke kunna bestridas, att just den omständigheten, att löneregleringen för Kungl. Maj:ts kansli blivit fördröjd under flera år på grund av de planer på omorganisation av nämnda kansli, som varit å bane, ställer förevarande fall i en särskild undantagsställning. Det torde få anses säkert, att, därest löneregleringen tidigare blivit beslutad och två nya kanslirådsämbeten därvid upprättats inom ecklesiastikdepartementet, det ena av dessa, liksom nu blivit fallet, skulle hava tilldelats Vougt. Under sådana förhållanden och med hänsyn såväl till den långa tid av mer än åtta och ett halvt år, varunder Vougt uppehållit den byråchefstjänst, vilken han såsom kansliråd bekläder sedan den 1 januari 1918, som även därtill att han under ifrågavarande tid tjänstgjort under enahanda ansvar och med samma arbetsuppgifter, som tillkomma ordinarie innehavare, synes det mig vara med billighet och rättvisa förenat, att han får för rätt att åtnjuta ålderstillägg å sin innehavande tjänst tillgodoräkna sig föregående tjänstgöring såsom tillförordnad byråchef alltifrån den 1 januari 1910, dock att givetvis ålderstillägg ej må utgå för tid före ingången av år 1918.

Den 31 december 1916 utnämndes förutvarande kanslisekreteraren, dåvarande registratorn, kanslirådet i Kungl. Maj:ts kansli Johan Edward Bäcklin till kansliråd och byråchef i ecklesiastikdepartementet.

Ålderstillägg
åt kanslirådet
Bäcklin.

Den 14 oktober 1910 hade Bäcklin, som då innehade en kanslisekreterarbefattning i departementet, förordnats att tills vidare efter vederbörande departementschefs bestämmande ej mindre på eget ansvar till föredragning bereda vissa ärenden, som skulle föreläggas riksdagen, än även vara särskild föredragande av vissa ärenden, tillhörande departementets läroverksbyrå. Denna tjänstgöring såsom extra föredragande bestred Bäcklin även efter skedd övergång till registratorsbefattningen, till dess han, såsom nämnts, den 31 december 1916 utnämndes till ordinarie byråchef. För berörda tjänstgöring har Bäcklin under åren 1910

Bihang till riksdagens protokoll 1918. 1 saml. 258 häft. (Nr 292).

—1916 åtnjutit ersättning, så avpassad, att han, med inräknande av övriga avlöningsförmåner, ägt att uppbära avlöning efter 7,000 kronor för år räknat. Även före år 1910 har Bäcklin under någon tid bestritt enahanda tjänstgöring, dock i detta fall frivilligt och utan särskild ersättning utöver sina ordinarie avlöningsförmåner. Under den tid, Bäcklin tjänstgjort som särskild föredragande, har han, fränsett semester, allenast under omkring $1\frac{1}{2}$ månader åtnjutit tjänstledighet.

Den extra föredragande-befattning, till vilken allt ifrån år 1910 särskilt tilläggsarvode beviljats av riksdagen, var avsedd att lindra den arbetsmängd, som tillkom dåvarande chefen för departementets läroverksbyrå. De ärenden, som sålunda överflyttats på den särskilde föredraganden, voro — fränsett de till nämnda byrå hörande frågor, som skulle föreläggas riksdagen — sådana, som rörde universitetsundervisningen och vad däremot svarade d. v. s. alla ärenden, som anginge universiteten i Uppsala och Lund, karolinska mediko-kirurgiska institutet samt högskolorna i Stockholm och Göteborg. Hit hörde även frågor rörande den tekniska undervisningen, såväl den högre som den lägre.

Ehuru Bäcklins avlöning under den tid han tjänstgjort såsom särskild föredragande något understigit det belopp, som utgått till innehavare av extra byråchefstjänst, har, enligt vad jag inhämtat, det arbete, Bäcklin härunder fullgjort, fullt ut motsvarat det, som ålegat övriga byråchefer i departementet. Enär enligt förut omförmälda avlöningsvillkor befattningshavare, som utnämnts att från de nya staternas ikraftträdande vara innehavare av kanslirådstjänst i departementet, må för erhållande av ålders-tillägg tillgodoräknas den tid, varunder han omedelbart före tillträdet till befattningen på grund av stadigvarande förordnande i departementet bestritt extra byråchefstjänst, synes en motsvarande förmån böra tillerkännas Bäcklin.

Flera skäl synas mig med styrka tala härför. Förutom det av mig förut berörda dröjsmålet med den nu beslutade löneregleringen för Kungl. Maj:ts kansli och de därav föranledda försämrade befordringsförhållandena för tjänstemännen vill jag framhålla, att även efter genomförandet av den nya staten för ecklesiastikdepartementet det befunnits nödvändigt för underlättande av den arbetsbörda, som påvilar chefen för departementets läroverksbyrå, att förordna en extra föredragande för handläggning och beredning av de ärenden, som röra de allmänna läroverken, under det att Bäcklin såsom ordinarie kansliråd bibehållit handläggningen av samma grupper av ärenden, som ålågo honom såsom extra föredragande. Vidare synes mig stort avseende böra fastas därvid, att Bäcklin, som är född den 6 oktober 1855, vid sitt utnämmande till kansliråd i ecklesiastikdeparte-

mentet, uppnått en levnadsålder av 61 år. Skulle hans hälsotillstånd, vilket eventuellt kan befaras, göra nödvändigt, att han under mera avsevärda tider erhåller tjänstledighet från kanslirådsämbetet, kommer han, därest han för erhållande av ålderstillägg får räkna sig till godo allenast tiden från det han blivit ordinarie kansliråd, måhända icke att före uppnådd pensionsålder utöva sitt ämbete under den tid, som erfordras för erhållande av ålderstillägg. Med hänsyn till det synnerligen förtjänstfulla och högt skattade arbete, som Bäcklin under nära 35 år i skilda befattningar nedlagt inom ecklesiastikdepartementet, synes det mig mycket hårt, om han icke skulle komma i åtnjutande av dylikt tillägg och således icke heller vid sitt avskedstagande kunna tillerkännas högsta ålderspensionen såsom kansliråd.

Jag får därför förorda, att Bäcklin måtte tillerkännas rätt att för erhållande av ålderstillägg räkna sig till godo sin föregående tjänstgöring från och med den 1 januari 1911 såsom extra föredragande inom ecklesiastikdepartementet. Ålderstillägg torde dock icke böra tillkomma Bäcklin förr än med ingången av år 1918.

Den 21 december 1917 utnämndes dåvarande amanuensen friherre Christer Gustaf Joachim d'Albedyhll att från och med den 1 januari 1918 vara andre kanslisekreterare i ecklesiastikdepartementet.

Ålderstillägg
åt andre
kansli-
sekreteraren
friherre
d'Albedyhll.

Friherre d'Albedyhll förordnades den 18 december 1906 såsom amanuens i departementet, varefter han på egen begäran med utgången av april 1911 entledigades från nämnda förordnande. Den 21 oktober 1912 förordnades han ånyo såsom amanuens och har alltsedan dess tjänstgjort i departementet.

Det här berörda i gällande avlöningsvillkor intagna medgivandet för andre kanslisekreterare att, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, för ålderstilläggs åtnjutande tillgodoräkna sig viss föregående tjänstgöring förutsätter dels att vederbörande under de åtta närmast före tillträdet till befattningen förflutna åren varit anställd som amanuens i departementet, dels ock att vederbörande under de sista fem åren av nyssnämnda tid fullgjort tjänstgöring i lika eller nära lika omfattning, som under samma tid fordrats av ordinarie tjänsteman i första lönegraden.

Den sistnämnda av nu angivna förutsättningar är beträffande friherre d'Albedyhll uppfylld. Däremot fyller han icke den första förutsättningen, så tillvida nämligen att han icke under oavbrutet åtta år närmast före tillträdet till sin befattning varit anställd som amanuens utan, efter att hava tjänstgjort omkring fyra år och fyra månader, lämnat befattningen för en tid av omkring ett och ett halvt år samt därefter åter

tjänstgjort under omkring fem år och tre månader. Då emellertid den sammanlagda tjänstgöringstiden vida överstiger åtta år, synes mig skäligt, att den omständigheten, att friherre d'Albedyhl under ovan angivna tid icke tjänstgjort i departement, ej bör utgöra hinder för honom att kunna, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, tillgodoräknas för ålderstilläggs erhållande viss föregående tjänstgöringstid i anslutning till vad riksdagen under angivna förutsättningar i övrigt medgivit.

Under åberopande av vad sålunda anförts får jag hemställa, att Eders Kungl. Maj:t tacktes föreslå riksdagen medgiva,

dels att kansliråden i ecklesiastikdepartementet Carl Fredrik Teodor Vougt och Johan Edward Bäcklin må för rätt till åtnjutande av med deras befattningar förenade ålderstillägg tillgodoräkna sig föregående tjänstgöring i nämnda departement, Vougt under tiden från och med den 1 januari 1910 till och med den 31 december 1917 och Bäcklin under tiden från och med den 1 januari 1911 till och med den 31 december 1916, dock att ålderstillägg till dem ej må utgå för tid före 1918 års ingång;

dels ock att den omständigheten, att andre kanslisekreteraren i samma departement friherre Christer Gustaf Joachim d'Albedyhl, i enlighet med vad jag förut angivit, icke fyller de villkor, vilka av riksdagen godkänts i avseende å rätt för andre kanslisekreterare att för ålderstilläggs åtnjutande tillgodoföras viss föregående tjänstgöring, ej må utgöra hinder för honom att, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, för nämnda förmåns åtnjutande tillgodoräkna sig viss föregående tjänstgöring i departementet.

Vad departementschefen sålunda hemställt, däri statsrådets övriga ledamöter instämde, behagade Hans Maj:t Konungen i nåder bifalla; och skulle proposition av den lydelse, bilaga vid detta protokoll utvisar, avlätas till riksdagen.

Ur protokollet:

Gustaf Florén.